

Spis. Zn.

S UMCPI//490720/2020/VYS-M-2/947

Za správnost vyhotovení: / tel:

Mgr. Markéta Kazdová / 221097274

Datum

8.3.2021

Toto rozhodnutí nabylo
právní moci dne

Rozhodnutí

Úřad městské části Praha 1, jako stavební úřad příslušný podle §13 odst. 1 písm. c) a § 182 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“), podle § 32 odst. 1 zákona č. 13/2000 Sb. o hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, ve znění pozdějších změn a doplňků a jako správní orgán příslušný podle § 60 a § 62 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o odpovědnosti za přestupky"), v řízení o přestupku rozhodl takto:

společnost [redacted], 110 00 Praha 1,
(dále „obviněná“)

je vinna

přestupkem dle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, kterého se dopustila tím, že v období od 12. 2. 2018 do 31.12.2019 poskytovala v bytové jednotce [redacted] v bytovém domě na adrese [redacted] 110 00 Praha 1 ubytovací služby, ačkoliv uvedená bytová jednotka se nachází ve stavbě zkolaudované pro účely bydlení, tedy

v rozporu s § 126 odst. 1 užívala stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci.

Za spáchání uvedeného přestupku se obviněná ukládá podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona správní trest:

pokuta ve výši [redacted]

splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Městské části Praha 1, č. účtu 19-2000727399/0800, konst. symbol 3718, variabilní symbol 1002400392.

Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se obviněná ukládá **povinnost nahradit náklady řízení** (stanovené § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb.), ve výši **1000 Kč** a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Městské části Praha 1, č. účtu 19-2000727399/0800, konst. symbol 3718, variabilní symbol 1002400392.

Odůvodnění:

Správní orgán zahájil dne 21.1.2021 řízení o přestupku, kterého se měla dopustit společnost [REDAKCE] tím, že od 12. 2. 2018 do zahájení řízení poskytovala v bytové jednotce [REDAKCE] v bytovém domě na adrese [REDAKCE], 110 00 Praha 1 ubytovací služby, ačkoliv uvedená bytová jednotka se nachází ve stavbě zkolaudované pro účely bydlení, tedy v rozporu s § 126 odst. 1 stavebního zákona užívala stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci.

[REDAKCE] se v rámci zahájeného řízení dne 2.2.2021 vyjádřila prostřednictvím své právní zástupkyně. K věci zejména poukázala na skutečnost, že oznámení obdržela jako jediný z vlastníků bytových jednotek v domě [REDAKCE] Praha 1, poté, co jí byla doručena výzva stavebního úřadu ze dne 29. 6. 2020 k ukončení nepovoleného užívání bytových jednotek. Na tuto výzvu reagovali všichni dotčení vlastníci společným vyjádřením ze dne 30. 7. 2020. Odpověď na toto vyjádření od stavebního úřadu dosud neobdrželi.

Dle přesvědčení právní zástupkyně obviněné společnosti je vedené přestupkové řízení v rozporu s právními předpisy i s dosavadní ustálenou judikaturou nejvyšších soudů. Právní zástupkyně dále vyjádřila podiv nad tím, že přestupkové řízení je vedeno pouze proti společnosti Sterch s. r. o., nikoliv proti dalším vlastníkům, a to ani v rámci jiných bytových domů. V této souvislosti odkázala na případ domu na adrese Samcova 1183/5, Praha 1, kde měl stavební úřad dojít k závěru, že v případě takového jednání nejde o přestupek. V této souvislosti je překvapující, že stavební úřad dospěl v případě bytové jednotky č. 947/12 ke zcela rozdílným právním závěrům. Dále uvedla, že stavební úřad nepředložil žádné důkazy o tom, že by její klienti využívali byt způsobem, který neodpovídá povaze bytu tak, jak je vymezen v § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Dále poukázala na to, že při kontrolní prohlídce, která byla stavebním úřadem v bytě provedena dne 13. 2. 2020 bylo pouze konstatováno, že v bytové jednotce nedošlo k žádným novým stavebním úpravám a skutečné provedení odpovídá projektové dokumentaci.

Právní zástupkyně obviněné společnosti v rámci vyjádření k přestupku dále zmínila definici „bytu“ obsaženou v § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. K tomu zejména uvedla, že předmětná bytová jednotka je nepochybně bytem, jelikož je způsobilá k bydlení. Z uvedeného však nevyplývá, že by v bytě nebylo možné poskytovat krátkodobé pronájmy, neboť i ty jsou „bydlením“ ve veřejnoprávním smyslu. Dále uvedla, že činnost spočívající v chovu hospodářských zvířat v bytě nepochybně provozovat nelze. V nastiněných souvislostech pak sdělila, že „ve smyslu soukromoprávním je čistě na vůli smluvních stran, jakým smluvním typem mezi sebou upraví vzniklý závazek, byť nejčastěji se bude jednat o smlouvu nájemní či o ubytování dle § 2326 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, která zcela nepochybně připouští ubytování v bytech. Dle položky 55. přílohy č. 4 k nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, se ubytovacími službami rozumí: „Poskytování ubytování ve všech ubytovacích zařízeních (například hotel, motel, kemp, ubytovna) a v bytových domech, rodinných domech nebo ve stavbách pro rodinnou rekreaci. Z toho vyplývá, že ubytovací služby lze poskytovat též v bytových a rodinných domech“.

Ve vyjádření právní zástupkyně obviněné společnosti dále odkázala na některá rozhodnutí soudů, která mají výše vyjádřený názor podporovat. Konkrétně zmínila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008. č. j. 2 As 39/2007 v němž je uvedeno: „Nevybočí-li způsob užívání bytu z mezí daných hledisky stavebněprávními, tj. byt bude užíván k přebývání oprávněných osob způsobem odpovídajícím povaze bytu, nepřipadá v úvahu postih podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona. Takový postih proti zásadně nepřipadá v úvahu, ani je-li byt pronajímán krátkodobě či střednědobě a jsou-li spolu s bydlením poskytovány další doprovodné služby.“

Právní zástupkyně obviněné společnosti současně požádala o nařízení ústního jednání a umožnění seznámit se se spisovou dokumentací.

V dané věci bylo na den 6. 12. 2020 nařízeno ústní jednání. Obviněná společnost prostřednictvím své právní zástupkyně požádala o odročení ústního jednání ze závažných důvodů. Stavební úřad žádosti

vyhověl a nový termín ústního jednání nařídil na 2. 2. 2021. Ve stanovený den se ke stavebnímu úřadu dostavili jednatele obviněné společnosti – [REDAKCE] spolu se svou právní zástupkyní.

Přítomní k dané věci do protokolu uvedli, že v daném případě se jedná o bytovou jednotku 1+1, kterou užívají max. 2 lidé. Jedná se o přivýdělek k důchodu. Byt neuvžívají žádné velké skupiny lidí. Bytová jednotka je zkolaudována jako byt. Dle jejich přesvědčení spisový materiál neobsahuje žádné důkazy ohledně toho, že by předmětný byt byl užíván v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Několikrát ohledně této záležitosti byli i na živnostenském úřadu. Udivuje je, že ve spisu nejsou žádné důkazy ohledně porušení stavebního zákona. Výzva stavebního úřadu je dle jejich názoru v rozporu se zákonem a není žádným důkazem. Současně odkázali na obsah jejich vyjádření k výzvě. Zahájení přestupkového řízení na základě výzvy není dle jejich názoru odůvodněné. Jednatelé obviněné společnosti dále poukázali na to, že na místě proběhla kontrolní prohlídka stavebním úřadem. Závěry prohlídky jsou dle nich v rozporu s tím, jak posléze stavební úřad konal. V protokolu z kontrolní prohlídky není uvedeno, že by došlo k jakémukoliv porušení stavebního zákona. Na místě dle nich nebylo shledáno žádné pochybení.

V průběhu ústního jednání byl přečten protokol z kontrolní prohlídky bytu provedené stavebním úřadem dne 13. 2. 2020. V protokolu je uvedeno „projektová dokumentace souhlasí se skutečným provedením“. Dále je citováno vyjádření při kontrolní prohlídce přítomného [REDAKCE]

Jednatelé obviněné společnosti uvedli, že v případě, že jim bude uložena pokuta, proti rozhodnutí se odvolají. V souvislosti s výše zmíněnou kontrolní prohlídkou bytu vyjádřili jednatele údiv nad tím, že se uvedené kontrolní prohlídky účastnil [REDAKCE] (předseda spolku Snesitelné bydlení v centru Prahy – poznámka spr. orgánu) a navíc je bez jakéhokoliv důvodu citován v protokolu z kontrolní prohlídky. Navíc byl i v předmětném [REDAKCE]. Dále uvedli, že stavební úřad dosud nepředložil žádné důkazy ani listiny o tom, že užívají bytovou jednotku v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Pokud způsob užívání bytu nevybočuje z mezí daných hledisky stavebněprávními, tedy pokud je byt užíván k přebývání oprávněných osob způsobem odpovídajícím povaze bytu, kdy ze stavebněprávního hlediska je nepodstatné, zda jsou byty pronajímány či přenechávány do pronájmu krátkodobě či dlouhodobě nedochází k porušení stavebního zákona, neboť žádný zákon, natož ten stavební nezakazuje pronajímat byty za účelem krátkodobého či dlouhodobého pobytu. V tomto případě tak defacto stavební úřad reguluje podnikání, což dle jejich názoru není možné, neboť tuto pravomoc stavební úřad nemá a byt je stále užíván k bydlení. V této souvislosti odkázali na judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 39/2007, který založili do spisu.

Závěrem poukázali na to, že v souvislosti s covidem byt celý rok 2020 neužívali a od 11. října 2020 mají uzavřenu nájemní smlouvu. Tuto smlouvu v kopii taktéž založili do spisu. Podle nájemní smlouvy předmětný byt užívá [REDAKCE]. Smlouva je uzavřena na dobu neurčitou. Dodali, že stavebnímu úřadu zašlou fotografie, dokládající, že se jedná o malý byt.

Obviněná společnost byla v závěru ústního jednání ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzkoušena o ukončení dokazování a bylo jí umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí do 10 dnů od konání ústního jednání. Dne XX. 2. 2021 právní zástupkyně obviněné ke spisu zaslala X fotografií předmětného bytu, které byly v kopii založeny do spisu. Na fotografiích jsou zachyceny standardně vybavené obytné místnosti.

Podkladem pro vydání rozhodnutí byly výsledky provedení řízení o přestupku.

Součástí spisového materiálu je zejména protokol o kontrolní prohlídce provedené v předmětném bytě dne 13. 2. 2020, dále výzva stavebního úřadu ke zjednání nápravy ze dne 29. 6. 2020, vyjádření právní zástupkyně k výzvě ze dne 30. 7. 2020, vyjádření právní zástupkyně k řízení o přestupku, fotodokumentace bytu, výpis z živnostenského rejstříku ohledně provozovny ubytovacích služeb ident. č. 1012051293.

Z uvedených podkladů vyplývá, že v předmětném bytě ve vlastnictví společnosti [REDAKCE] byla od 12. 2. 2018 nejméně do doby zahájení řízení o přestupku umístěna provozovna ubytovacích služeb. Tato

skutečnost byla ověřena náhledem do veřejně přístupného živnostenského rejstříku, v němž je tato provozovna vedena pod identifikačním číslem 1012051293.

Kontrolní prohlídkou provedenou v předmětném bytě stavebním úřadem dne 13. 2. 2020 bylo zjištěno, že uspořádání bytu odpovídá projektové dokumentaci, kterou má stavební úřad k dispozici.

Z vyjádření jednatelů společnosti a potažmo jejich právní zástupkyně pak vyplynulo, že byt k poskytování ubytovacích služeb již v průběhu roku 2020 „z důvodu covidu“ nevyužívali.

Z výše nastíněného lze tedy učinit jednoznačný závěr, že předmětný byt byl nejméně v časovém období vymezeném ve výroku tohoto rozhodnutí bezesporu k poskytování ubytovacích služeb využíván. K tomuto závěru dospěl stavební úřad zejména na základě vyjádření jednatelů společnosti v tom smyslu, že se jedná o „*přívýdělek k důchodu*“ a „*byt neužívají žádné velké skupiny lidí*“, přičemž řádnou nájemní smlouvu s nájemcem uzavřeli až k 11. 10. 2020 a dále na základě skutečnosti, že v předmětném bytě je od 12. 2. 2018 umístěna provozovna ubytovacích služeb. Je tedy zcela zřejmé, že byt nebyl v daném časovém období využíván k bydlení (ve smyslu trvalého bydlení vlastníka či nájemce), nýbrž k poskytování ubytovacích služeb blíže neurčeným osobám.

Jelikož z výpovědí podaných při ústním jednání vyplynulo, že v průběhu roku 2020 byt již tímto způsobem využíván nebyl a stavebnímu úřadu nejsou známy skutečnosti, které by důvodně svědčily o nepravdivosti tohoto tvrzení, bylo časové vymezení skutku (tzv. trvajícího přestupku) v tomto smyslu upraveno. S ohledem na den zahájení řízení o přestupku (4.11.2020) je zřejmé, že ani při tomto faktickém časovém „*zúžení*“ nedošlo k promlčení přestupkového jednání, neboť ve smyslu ust. § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba tohoto přestupku činí 3 roky.

Stavební úřad tedy po provedeném dokazování dospěl k jednoznačnému závěru v tom smyslu, že předmětný byt byl v období 2/2018-12/2019 obviněnou využíván k poskytování ubytovacích služeb.

K právnímu posouzení projednávaného skutku je namístě uvést, že z ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že „*stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.*“ Na toto ustanovení pak odkazuje ust. § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, dle něhož se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*v rozporu s § 126 odst. 1 užívá stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci, nebo takové užívání umožní jiné osobě.*“

Položka 55. přílohy č. 4 k nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností uvádí, že živnost volná 55. Ubytovací služby spočívá v „*Poskytování ubytování ve všech ubytovacích zařízeních (například hotel, motel, kemp, ubytovna) a v bytových domech, rodinných domech nebo ve stavbách pro rodinnou rekreaci. V případě ubytování v bytových domech, rodinných domech nebo ve stavbách pro rodinnou rekreaci s kapacitou do 10 lůžek (včetně přistýlek) podávání snídaní ubytovaným hostům.*“

V daném případě je klíčové posouzení otázky, zda bytovou jednotku, tedy prostor, jehož účelem užívání je „*bydlení*“ lze bez dalšího užívat k účelu „*poskytování ubytovacích služeb*“. Z vyjádření právní zástupkyně obviněné vyplývá, že zastává názor, že tento způsob užívání bytu je možný a není v rozporu se zákonem. Na podporu svého tvrzení pak mj. uvedla rozsudek Nejvyššího správního soudu z r. 2008.

Stavební úřad po pečlivém posouzení dané otázky nicméně dospěl k závěru, že jednáním, jehož se obviněná společnost po ve výroku vymezené časové období dopouštěla, naplňuje všechny znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku.

Lze připustit, že „*bydlení*“ a „*poskytování ubytovacích služeb*“ jsou způsoby užívání v určitých ohledech podobné či blízké (na rozdíl od již zmiňovaného chovu hospodářských zvířat, průmyslového provozu

atp.). Dle názoru stavebního úřadu však tuto podobnost nelze vykládat tak, že bytové jednotky umístěné v bytových domech lze bez dalšího tímto způsobem využívat. Je nutno poukázat na to, že zařízení ubytovacích služeb (hotely atp.) musí splňovat specifické požadavky uvedené v obecně závazných předpisech a v případě výkladu, který zastává obviněná, který by fakticky umožňoval, aby všechny byty v daném bytovém domě byly tímto způsobem využívány a dům se tak de facto stal zařízením ubytovacích služeb, by tyto předpisy byly obejity, resp. neexistovala by jakákoliv veřejnoprávní kontrola jejich dodržení. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že účel užívání spočívající v „poskytování ubytovacích služeb“ je s ohledem nezřídka se objevující případy nepřiměřeného počtu ubytovávaných osob či nedostatečného poučení těchto osob s ohledem dodržování bezpečnostních požadavků v bytových domech „činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost a životní prostředí“ ve smyslu ust. § 126 odst. 2 stavebního zákona. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby osoba, která hodlá bytovou jednotku tímto způsobem využívat kromě živnostenského úřadu tuto skutečnost projednala i se stavebním úřadem v tom smyslu, zda je tento způsob užívání s ohledem na charakter bytové jednotky, resp. bytového domu jako takového a dodržení podmínek stanovených v obecně závazných předpisech možný. V rámci tohoto projednání by mělo být posouzeno zejména dodržení požadavků obsažených ve zvláštních právních předpisech na úseku požární ochrany a ochrany veřejného zdraví.

Na podporu výše uvedeného lze zmínit např. závěry vyjádřené v nedávné době Veřejným ochráncem práv, který ve svém materiálu z prosince 2019 nazvaném „Sdílená ekonomika – Ubytovací služby“ doslova uvádí „pokud poskytujete ubytovací služby ve stavbě zkolaudované jako „stavba pro bydlení“ (typicky bytový nebo rodinný dům), postupujete v rozporu se zákonem. Poskytovat ubytovací služby lze ve „stavbě ubytovacího zařízení“. Stavebnímu úřadu je taktéž z úřední činnosti známo, že v současné době je Ministerstvem pro místní rozvoj zřízena Pracovní skupina k právní regulaci sdíleného ubytování, jejíž dílčí závěry tomuto výkladu taktéž nasvědčují.

Na okraj lze také zmínit dosud nepravomocné Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 80 Cm 8/2018 ze dne 21. 11. 2019, který v rámci sporu ohledně úprav stanov společenství vlastníků bytového domu v historickém centru Prahy uvedl „není bez významu ani ten aspekt, na který účastník podrobně ve svém vyjádření poukazoval, že navrhovatel svoje vlastnické právo k bytu vykonává v rozporu se stavebními předpisy, neboť je nutno přihlídnout i k účelu, pro který jsou byty zkolaudovány – trvalé bydlení, tedy uspokojování bytové potřeby vlastníků bytů respektive nájemců, nikoli k poskytování ubytovacích služeb.“

K obviněné zmiňovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu z roku 2008 (2 As 39/2007) lze uvést, že v rámci právního řádu je rozhodnutí soudu závazné vždy jen pro projednávaný případ a jedná se o rozsudek již starší, zabývající se poněkud jinou skutkovou situací (jednalo se o krátkodobý pronájem, nikoliv poskytování ubytovacích služeb). Nadto je zcela přirozené, že výklad soudů, který reaguje i na aktuální společenskou situaci není v čase neměnný a postupem doby je v různé míře korigován.

Argumentace obviněné předpisy soukromého práva (úprava poskytování ubytovacích služeb v občanském zákoníku) či poukazování na nepřipustnou regulaci podnikání ze strany stavebního úřadu není v daném případě relevantní. Stavební úřad jako orgán veřejné správy vykonává působnost mj. ve věcech stavebního řádu, kdy je jeho hlavním úkolem vyjádřeným v ust. § 132 odst. 1 stavebního zákona vykonávat „soustavný dozor nad zajišťováním veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení“.

V návaznosti na obšírnou argumentaci obviněné mj. předpisy soukromého práva lze však uvést, že v rámci těchto předpisů došlo k nedávné době k úpravám reagujícím na negativní souvislosti užívání bytů k poskytování ubytovacích služeb. Jde zejména o novou úpravu ust. § 1182 odst. 3 občanského zákoníku, v níž je uvedeno, že „vlastník jednotky předem oznámí osobě odpovědné za správu domu podnikání nebo jinou činnost v bytě, která může vést k narušení obvyklého klidu a pořádku v době na dobu nikoliv přechodnou.“

Pro úplnost je taktéž namístě uvést, že umožnění poskytování ubytovacích služeb v bytových domech je třeba posuzovat i s ohledem na určený způsob využití území stanovený v územním plánu. Ve smyslu ust.

§ 126 odst. 3 stavebního zákona je tedy nezbytné, aby změna účelu užívání stavby byla mj. v souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování.

Na základě všeho výše popsaného tedy správní orgán dospěl k závěru, že není důvodných pochybností o tom, že obviněná se jako vlastníka bytové jednotky [redacted], Praha 1 tím, že v této bytové jednotce v období od 2/2018 do 12/2019 poskytovala ubytovací služby dopustila shora uvedeného přestupku. K odpovědnosti právnické osoby za přestupek lze odkázat na úpravu uvedenou v ust. § 20 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, z níž vyplývá, že právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Takovouto osobou je mj. statutární orgán nebo jeho člen.

Při určení druhu a výměry správního trestu bylo přihlédnuto zejména k povaze a závažnosti přestupku a k povaze činnosti právnické osoby. Za tento přestupek stavební zákon stanoví horní hranici pro uložení pokuty ve výši 500 000 Kč.

K osobě obviněné, kterou je právnická osoba jako vlastník předmětného bytu, lze uvést, že v průběhu projednání přestupku prostřednictvím svých jednatelů se stavebním úřadem spolupracovala a opakovaně deklarovala své přesvědčení, že se ničeho protizákonného nedopustila.

Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že je odůvodněno uložení správního trestu ve formě pokuty. Po zvážení všech výše popsaných okolností rozhodných pro určení výměry správního trestu byla obviněné uložena pokuta při dolní hranici přípustné zákonné sazby, a to ve výši [redacted]. Takto uložený správní trest dle přesvědčení správního orgánu v daném případě splní jak výchovný a preventivní, tak represivní účel. S ohledem na to, že obviněná je právnickou osobou (společností s ručením omezeným) se základním kapitálem ve výši 200 000 Kč je zřejmé, že takto stanovená pokuta pro ni nebude mít likvidační účinky.

Náklady řízení byly uloženy v souladu s právními předpisy uvedenými ve výroku rozhodnutí.

Poučení účastníků:

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Magistrátu hl. m. Prahy podáním u zdejšího správního orgánu. Včas podané a přípustné odvolání má odkladný účinek. Lhůta pro podání odvolání běží ode dne následujícího po oznámení rozhodnutí.

Odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo (§ 82 odst. 2 správního řádu). Odvoláním lze napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřípustné (§ 82 odst. 1 správního řádu).

Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. (§ 82 odst. 2 správního řádu).

Ing. Václav Vaněk
zastupující vedoucí stavebního úřadu ÚMČ Praha 1

Obdrželi:

[redacted]
05686695, Vlastislavova 152

110 00 Praha, zast. Mgr. Kristýna Černá, advokátka, IČO

spisy

11-03-2021 6/6